

AAD GOEDHART
**ONTFERM U
OVER ONS**

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Beeld omslag: BONNINSTUDIO / Stocksy.com

© 2018 Uitgeverij Palmslag | Aad Goedhart

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 917 7396 9

NUR 305

Lam Gods,
Dat de zonden van de wereld wegneemt,
Geef ons vrede, ontferm U over ons.

Agnus Dei,
Qui tollis peccata mundi
Dona nobis pacem, miserere nobis.

PROLOOG

In het begin vroeg Djonnie nog aan iedereen hoelang hij in De Molenwiek moest blijven, maar niemand wist het. Zodra hij erover begon, haalde Kimmie, zijn zusje, haar schouderjes op en de andere kinderen keken weg. In de groep werd niet over zoiets gepraat. Soms ging er een kind weg en soms kwam er eentje bij. Dat was hoe het ging. Na een tijdje probeerde Djonnie er niet meer aan te denken en elke dag lukte dat een beetje beter. Toen het zomer werd, waren er zelfs dagen dat hij helemaal niet aan papa en mama dacht.

Het was op zo'n dag dat ze na de corvee nog een uurtje naar buiten mochten. Het was warm en zelfs Bertrand, de strengste van alle groepsleiders, vond het goed dat de kinderen nog even buiten gingen spelen. Terwijl de andere kinderen op het plein tikkertje deden, liet Djonnie zich door Kimmie overhalen om stiekem naar hun geheime speelhuis te gaan. Eigenlijk vond hij het niet zo'n goed idee, want hij had zijn favoriete T-shirt aan en Kimmie droeg haar witte zomerjurkje en bij hun speelhuis werden ze vast vies, maar zijn zusje bleef net zolang drammen tot hij overstag ging. Zo deed ze ook al toen ze nog bij mama woonden. Wat dat betreft was er weinig veranderd.

Op het moment dat Bertrand bij de wipkippen Cisca op haar kop gaf omdat ze Evelien aan haar haren had getrokken, staken hij en Kimmie vlug de weg over. Hand in hand wandelden ze het bos in. De wind kriebelde in zijn haar en de avondzon prikte in zijn ogen. De grond was kurkdroog. Om de beurt schopten ze in het losse zand, waardoor er langzaam een grijze rups van stof achter hen aan kroop. Bij het vennetje bleven ze even staan. Kimmie probeerde steentjes op het water te laten stuiteren, maar ze ver-

dwenen een voor een naar de bodem. Djonnie had geen zin het voor te doen.

‘Schiet op!’ zei hij. ‘We kunnen maar even, anders krijgt Bertrand door dat we van het terrein af zijn.’

‘Ja, ja,’ zei Kimmie, en ze staakte haar pogingen.

Aan de rand van het bos stond een groot hek met een gat waar ze gelukkig precies doorheen pasten. Ze liepen verder over het slingerpad door de duinen totdat ze bij een grote duinpan kwamen. Daar lag hun speelhuis, half verborgen onder het zand. Het had dikke stenen muren en geen ramen. De roestige deur stond op een kier en was niet in beweging te krijgen. Daarachter lag hun woonkamer. Het rook een beetje naar pies en het was er schemerig, maar dat was juist spannend. Er stonden twee lege kratten, hun stoelen, en een echte tafel van metaal. Een oude matras in de hoek was hun bed. Ze hadden ook een paar metalen bekers en een gedeukte olielamp. Het was net een echt huis. Er was zelfs een stenen trap naar beneden, al durfden ze die niet af te gaan omdat het daar erg donker was.

Djonnie moest al een tijdje plassen, maar hun speelhuis had geen wc. Hij kon het natuurlijk buiten doen, maar hij was bang dat Kimmie hem dan achterna zou komen. Ze wilde altijd kijken hoe hij een plas deed en dan zei ze dat hij maar een kleintje had. Dat was niet leuk. Hij kon het maar beter nog even ophouden.

‘Wat zullen we spelen?’ vroeg hij, en hij keek zijn zusje afwach- tend aan.

‘Vadertje en moedertje,’ zei Kimmie, terwijl ze op een kratstoel ging zitten.

‘Alweer? Dat wil ik niet.’ Hij had geen zin in ruzie, maar nog minder zin in vadertje en moedertje.

‘Kinderhuisje dan?’ stelde Kimmie voor. ‘Dan ben ik Cisca en jij Bertrand. Dan ga jij koffie zetten en breng je daarna de kinderen naar bed.’

‘Dat is goed.’

De echte Bertrand had veel meer te doen, dacht Djonnie. In groep 3 waren ze met elf kinderen. Hij liep naar de donkerste hoek van hun huis, de keuken, en vulde twee gedeukte mokken met zand. Kimmie speelde Cisca. Ze zat op haar krat en zong 'Hoofd, schouders, knie en teen'. Dat was het enige liedje dat ze helemaal kende. Djonnie moest altijd aan mama denken als Kimmie dat liedje zong. Toen de koffie klaar was, gaf hij haar een mok. Ze probeerde haar koffie voorzichtig op te drinken, maar toch stroomde het duinzand over haar jurkje.

Na de zandkoffie moesten de kinderen van De Molenwiek naar bed, maar eerst werd er nog voorgelezen. De boeken in hun speelhuis leken niet op die in De Molenwiek. Het waren kreukelige folders en blaadjes die gewoon op de grond lagen, tussen lege flesjes en blikjes. Bertrand pakte een verfrommeld boekje waarin foto's stonden van mannen en vrouwen zonder kleren. De mannen hadden allemaal heel grote piemels. Er was zelfs een foto van een piemel waar druppels plas aanhingen en een vrouw die haar hoofd eronder hield en haar tong uitstak. Getsie. Hij hield het boek zo dat Cisca er niet in kon kijken.

'Er was eens een prinses in een ver land,' las Bertrand, 'ze was heel verdrietig want ze had geen prins.'

Terwijl Bertrand zogenaamd voorlas, keek Djonnie naar de foto's. Een vrouw zat zonder kleren boven op een man en keek alsof ze buikpijn had. Het was best lastig, twee dingen tegelijk doen. Het werd snel donker in hun kinderkuis. Omdat hij al bijna acht was, een jaar ouder dan Kimmie, mocht hij wat later naar bed. Toch was het beter om op tijd terug te zijn, want Bertrand kon heel boos worden.

'Kimmie,' zei hij na een tijdje, 'we moeten terug, het wordt donker.'

Maar Kimmie schudde haar hoofd: 'Het is alleen hierbinnen donker. Buiten nog niet. In de zomer wordt het later acht uur,' zei ze.

'Nou, dan ga ik alleen terug. Als Bertrand merkt dat we weg zijn,

krijgen we straf en mogen we nooit meer naar papa en mama.’ Voor altijd in De Molenwiek blijven was het ergste van de hele wereld.

Het werkte: Kimmie stond op en klopte het grijze zand van haar jurkje. Djonnie perste zich snel door de kier van de deur en Kimmie volgde schoorvoetend.

Buiten was de blauwe lucht ondertussen verdwenen. Er hing een grijze nevel over de duinen. Het rook naar zee en gek genoeg ook naar de kerstboom die papa afgelopen winter naast de kachel had gezet. De duinen zagen er ineens een stuk onvriendelijker uit; overal waren donkere schaduwen. Het was vast al laat.

Op een draffe gingen ze in de richting van De Molenwiek, Djonnie voorop, zijn zusje vlak achter hem aan. Maar aan de rand van de duinen, net voor de overgang naar het bos, stond hij plotseling stil.

Kimmie botste tegen hem op en slaakte een gilletteje.

‘Sstt,’ siste hij.

Een stukje verderop stonden twee grote mannen met zwarte laarzen en een dikke stok in hun hand. Twee honden renden om hen heen en sprongen telkens omhoog. De ene hond kreeg de stok te pakken en liet hem niet meer los, zelfs niet toen de man de stok met hond en al omhooghield. Dat was een gek gezicht. Het waren vast bijthonden. Mama had eens gezegd dat zo’n hond je nooit meer losliet als hij je eenmaal te pakken had, zelfs niet als hij door de politie werd doodgeschoten. Dat leek Djonnie niet leuk, voor altijd een dode hond aan je been.

‘We kunnen er niet langs,’ fluisterde hij.

‘Waarom niet?’ vroeg Kimmie.

‘Omdat die honden daar zijn. Ik vind ze eng.’

‘Ja, ik ook.’

Djonnie deed voorzichtig een paar stappen vooruit. Wat nu? Als ze doorliepen, werden ze vast een lekker hapje.

‘We gaan terug en lopen over het strand naar de groep,’ zei hij.

‘Over het strand?’ Kimmie keek alsof ze niet wist wat een strand was.

‘Ja, we lopen gewoon langs de zee.’

‘Zit er aan die kant dan ook een gat in het hek?’

Dat was een slimme vraag van Kimmie. Daar had hij niet aan gedacht.

‘Dat weet ik niet. Staat er aan die kant wel een hek? Wou je langs die mannen dan?’

‘Ik loop liever langs die mannen dan dat Bertrand boos wordt,’ zei Kimmie, ‘maar die honden vind ik veels te eng.’

Dat was duidelijk. ‘Dan gaan we over het strand,’ besloot Djonnie.

Maar hij had het nog niet gezegd of de mannen kwamen hun kant op! Djonnie holde voor zijn zusje uit terug naar de duinen, langs hun speelhuis en sloeg een smal pad in vol stekelige, overhangende struiken en scherp helmgras. Hij liep zo snel hij kon. Achter zich hoorde hij gekraak en gehijg. De honden komen eraan! dacht hij, en hij voelde dat zijn kruis nat werd. Hij probeerde nog harder te rennen. Als Kimmie die hondentanden maar niet in haar been kreeg.

Ineens stond hij voor een hek, met prikkeldraad en veel roestiger dan het andere. En er zat nergens een gat. Ze konden er niet doorheen. Djonnie leunde hijgend tegen het hek en slikte krampachtig zijn tranen weg. Gelukkig kwam Kimmie er al aan.

‘Niet zo snel, sto-stommerd,’ zei ze. Haar lange blonde haar zat in de war en er stonden tranen in haar ogen. Op haar rechterknie zat een grote schaafplek die langzaam rood kleurde. ‘Ik ben gevallen! Het is jouw schuld.’

‘Er is hier geen gat,’ zei Djonnie. ‘We moeten er overheen klimmen.’

Kimmie schudde haar hoofd. ‘Dat durf ik niet.’

‘Je moet! De honden komen eraan. Ik geef je een kontje.’ Hij duwde zijn zusje tegen het roestige hek.

Morrend klauwde Kimmie haar vingers door het raster, klom

tegen het hek op en zwaaide haar been erover. 'Au au, het prikt!' jammerde ze. Toch ging ze moedig door. Ze boog een stuk draad weg en sprong met een kreet aan de andere kant op de grond. 'Nu jij.'

Hij klom snel omhoog. De honden konden nu elk moment tegen het hek opspringen. Haastig tilde hij zijn been over het prikeldraad. 'Au.' Met een schreeuw liet hij het hek los en tuimelde naar beneden. Er zat een lelijke haal in zijn been, maar de honden kwamen eraan. 'Snel!' riep hij. Hij greep Kimmie bij haar arm. Het kon niet ver meer zijn. Bij het laatste duin gleden ze op hun kont naar beneden en renden hijgend het strand op.

Het strand was verlaten. Djonnie kon de zee door de mist nauwelijks zien. Gelukkig hoorde hij de honden niet meer. Ze begonnen langs de vloedlijn te lopen. Dat was makkelijker dan door het rulle zand.

'We krijgen vreselijk op ons do-donder,' zei hij even later. Hij deed zijn best om stoer te doen.

'Loop niet zo hard,' zei Kimmie.

'Het wordt donker. We moeten opschieten, anders vinden we de weg niet meer.'

De andere kinderen staan vast allang onder de douche, dacht hij, terwijl hij stevig doorliep. Na een poosje merkte hij dat Kimmie hem niet kon bijbenen. Hij stopte en keek om. Op het strand hing nu zoveel mist dat hij Kimmie bijna niet meer zag, maar hij hoorde wel dat ze met haar tanden klapperde.

'Djonnie, lo-lopen we zo goed?' klonk het uit de mist.

'Ja hoor, we moeten die kant op,' en hij wees op goed geluk in een bepaalde richting. Hij deed zijn best niet te laten merken dat zijn been voelde alsof een van de honden het alsnog te pakken had gekregen. De Molenwiek was vast nog ver.

Ineens voelde hij water in zijn schoenen lopen. Ze liepen de zee in!

Op dat moment greep Kimmie zijn hand. 'We gaan verkeerd!'

'Ik zie helemaal niks meer!' zei hij.

‘We gaan verkeerd!’ Kimmies stem sloeg over. ‘We lopen de zee in!’
Djonnie keek om zich heen. De duinen waren verdwenen. Hij zag alleen maar mist.

‘We moeten de andere kant op,’ zei Kimmie. ‘We lopen verkeerd!’ Ze begon te huilen. ‘We moeten terug.’

Soms was Kimmie echt stom, dacht hij. Als ze wist dat ze de andere kant op moesten, waarom was ze die kant dan niet opgegaan? Dat deed ze vast met opzet. Dan kon ze hem de schuld geven als ze straks verdronken waren.

‘Zullen we hier blijven tot er iemand komt? De duinen zijn weg. Ik zie niks.’

‘We moeten die kant op,’ huilde Kimmie, en ze stak haar arm uit. ‘Ik wil naar mama!’

Voordat zijn zusje in de mist kon verdwijnen, vloog Djonnie achter haar aan. Hij hield zijn ogen strak op haar smoezelige jurkje en haar kletsnatte blonde haren gericht. Hij had de grootste moeite om haar bij te houden. ‘Stop!’ gilde hij ineens. Het water kwam nu tot zijn knieën. ‘Het wordt dieper!’

‘We gaan do-dood,’ snikte Kimmie.

Djonnie dacht dat doodgaan best weleens zo eng als dit zou kunnen zijn. ‘We proberen die kant,’ en hij pakte zijn zusje bij de arm, maar hij stapte in een kuil en bleef slechts met moeite overeind. Het zoute water beet gemeen in zijn been. ‘Help!’ riep hij. ‘We gaan verdrinken!’ De zee bruiste als priklimonade om hem heen.

Voorzichtig liepen ze verder. Gelukkig werd het niet dieper en even later klotste het water nog maar een klein beetje over zijn schoenen. Al gauw hadden ze weer stevig zand onder hun voeten.

Ze gingen goed, want even later dook de pier uit de mist op. In de verte zagen ze twinkelende lichtjes. Die waren vast van de vissers die daar altijd stonden. Opgelucht renden ze het laatste stukje. Djonnie dacht niet meer aan de pijn in zijn been en Kimmie had geen last meer van haar knie. Voorzichtig klommen ze tegen de gladde zwarte basaltblokken op.

Boven op de pier stonden inderdaad een paar vissers. Eentje had een enge baard. Djonnie had een hekel aan baarden, maar dat was nu niet van belang.

‘Meneer,’ zei hij tegen de visser met de baard, ‘we gingen bijna verdrinken en we weten niet hoe we terug moeten!’

De visser keek de kinderen aan en schudde zijn hoofd. Er glinsterden waterdruppels in zijn baard. ‘Kinderen toch. Met mist is het levensgevaarlijk op het strand. Jullie komen zeker uit het kindertehuis?’ De stem van de visser kraakte nog erger dan de radio in de leefgroep.

Kimmië knikte en begon weer zachtjes te snikken.

‘Nou, ze zoeken jullie. Verderop staat een mevrouw met iemand te praten. Ze kwam zonet vragen of we twee kinderen hadden gezien. Jullie hebben iets doms gedaan, dat is zeker.’

‘Het spijt me, meneer,’ zei Djonnie, ‘we zullen het nooit meer doen.’

‘Daar ga ik niet over,’ zei de visser. ‘Neel, pas jij even op mijn hengels? Dan breng ik deze koters naar die mevrouw.’

De andere visser zei niets, wat kennelijk ja betekende, want de visser begon de pier af te lopen. Voordat zijn schaduw in de mist verdween, volgden Djonnie en Kimmië hem. En ja hoor, aan het einde van de pier stond Marit. Er hing een traan aan het puntje van haar neus.

‘O, gelukkig!’ zei ze toen ze Djonnie en Kimmië met de visser zag aankomen, en ze drukte de kinderen stevig tegen zich aan.

Met haar neus tussen Marits zachte borsten snikte Kimmië erop los en ook Djonnie was blij dat Marit daar stond. Marit was de liefste groepsleidster van de wereld. Ze knuffelde altijd met iedereen en was nooit lang boos.

‘Lieverds,’ zei Marit, ‘we waren zo ongerust. Willen jullie dat nooit meer doen! Bertrand belde me of ik wilde helpen zoeken. Ik kon hem eerst niet eens verstaan, zo snel sprak hij. Hij zei dat jullie al heel lang weg waren. Cisca had gezien dat jullie van het terrein af gingen.’

‘We gi-gingen nog even spelen en zijn de weg kwijtgeraakt,’ snikte Kimmie. ‘We zullen het nooit meer doen.’

‘Dat mag ik hopen,’ zei Marit. ‘Jullie hebben me op mijn vrije avond de schrik van mijn leven bezorgd. Ik zal Bertrand meteen bellen dat hij de politie niet hoeft te waarschuwen. Hij zal wel waanzinnig bezorgd zijn.’ Ze voegde de daad bij het woord en pakte haar mobiel.

Marit is de liefste groepsleidster van de wereld, maar ze had het mis dat Bertrand bezorgd om hen was, dacht Djonnie. Misschien was verdrinken toch beter geweest.

‘Kom, snel naar mijn auto, dan breng ik jullie terug,’ zei Marit terwijl ze haar mobiel dichtklapte. Ze nam de kinderen bij de hand en wilde gaan lopen, maar Kimmie zette zich schrap en weigerde als een koppig strandzeltje om ook maar één stap te verzetten.

‘Ik wil niet, we krijgen heel erge straf van Bertrand.’

‘Dat verdienen jullie ook. Zomaar weglopen. Hoe komen jullie erbij?’

‘We gingen verdrinken,’ zei Kimmie. ‘We waren de weg kwijt, maar ik wil liever verdrinken dan straf van Bertrand.’

Soms was het net of Kimmie zijn gedachten kon raden, dacht Djonnie. ‘Ik ga ook niet mee,’ zei hij. ‘We zijn liever dood dan dat we straf krijgen van Bertrand.’

‘Jullie doen zwaar overdreven over Bertrand,’ zei Marit. ‘Dat verdient hij niet. Maar ik weet het goed gemaakt. Bertrand is nu toch druk bezig met de andere kinderen in bed te stoppen, dus ik blijf wel even om jullie schoon te poetsen. Oké?’

Daar durfde Djonnie niets tegenin te brengen. Kimmie simde nog even, maar staakte daarna ook haar verzet.

In de kleine auto van Marit (er stond zelfs MINI op) was het knus. Djonnie zat tegen zijn zusje gedrukt op de achterbank. Marit reed eerst naar het dorp.

‘Door jullie avontuur heb ik nog niet gegeten,’ zei ze terwijl ze bij de cafetaria stopte. ‘Willen jullie ook een kroketje?’

Dat wilde Djonnie wel, en Kimmie ook. Met een kroket in de hand op de achterbank gingen ze op weg naar De Molenwiek. Djonnie kletste alweer honderduit, maar Kimmie was wat stiller. Toen ze bij De Molenwiek aankwamen, was Bertrand gelukkig nog met de andere kinderen boven bij de douches. Marit at gauw haar kroketje en patatje oorlog op en nam Djonnie en Kimmie daarna mee naar de badkamer op de begane grond. Ze trok hun kleren uit, deed zeep in het bad en liet het toen vollopen, zodat er een dikke laag schuim op het water kwam.

In het warme water vergat Djonnie al snel de bijthonden en de mist en de koude zee. Hij blies in het schuim en lachte om de bel-len. Kimmie was nog steeds stilletjes.

Marit glimlachte lief. Ze deed shampoo in hun haren en waste al het zand eruit. Toen ze weer schoon waren, zei ze: ‘Blijven jullie nog maar even in bad zitten totdat jullie weer helemaal opgewarmd zijn. Het was vast erg koud op het strand.’

Dat was waar.

‘Roep maar als jullie eruit willen,’ en ze liep de badkamer uit.

Djonnie keek naar zijn zusje; haar knie met de rode plek stak boven de dikke laag schuim uit. ‘Doet het nog pijn?’ vroeg hij.

Kimmie schudde haar hoofd. ‘En bij jou?’

Hij was de schram in zijn been al haast vergeten, en wilde nee schudden, maar toen ging de badkamerdeur weer open. Bertrand kwam binnen, in zijn badjas. Zijn warrige haar stond overeind en hij had rode wangen, alsof hij had gesport.

‘Zo, kinderen, ik heb Marit maar weer naar huis gestuurd.’

Tot zijn opluchting zag Djonnie dat Bertrand probeerde te glimlachen.

‘Ik stel voor dat we het er niet meer over hebben. Jullie zullen zelf wel het ergste geschrokken zijn, denk ik zo.’

Djonnie knikte.

‘Mooi zo,’ fluisterde Bertrand, ‘omdat de andere kinderen toch al in bed liggen, stap ik even bij jullie in bad. Ik ben namelijk ook

nogal van jullie avontuur geschrokken. Goed?’

Djonnie zei niets en Kimmie ook niet, maar Bertrand deed gewoon zijn badjas uit en stapte over de rand. Er was niet veel ruimte, maar dat vond hij kennelijk niet erg.

Djonnie keek met grote ogen naar de enorme piemel van Bertrand die schuin omhoog stond en heen en weer bewoog. De rode punt kwam haast tegen zijn wang. Hij wist niet waar hij kijken moest.

Bertrand lachte. ‘Wees maar niet bang hoor,’ zei hij, ‘die van jou wordt later net zo.’

Dat kon Djonnie zich niet voorstellen.

‘Wil je er misschien even aan likken? Net als Kim? Die wil dat altijd, hè Kimmie?’

Djonnie schudde zijn hoofd.

‘Dat is leuk. Vraag maar aan Kimmie.’

‘Nee,’ zei Djonnie. ‘Ik hoef niet.’

‘Nou, da’s jammer, want het is een geheim spelletje. Dat mag niemand weten. Daarom is Kimmie zo lief, je kunt geheime spelletjes met haar spelen. En het is belangrijk dat je lief bent als je hier woont. Je weet toch waarom?’ Bertrand hield zijn hoofd een beetje schuin en knipoogde.

‘Er zit zeep op,’ zei Djonnie.

‘Ach ja, dat is waar ook. Kijk, dat spoelen we er zo af. Zie je wel?’

Bertrand lachte, maar het klonk helemaal niet vrolijk.

Opnieuw schudde Djonnie zijn hoofd.

‘Nou, jij je zin,’ zei Bertrand, ‘kijk maar goed hoe Kimmie het doet. Die vindt het wel leuk. Voorlopig mogen jullie niet naar huis, dus zullen jullie het met mij moeten doen. Nietwaar Kimmie?’

Bertrand greep Kimmies hoofdje vast en duwde het naar zijn grote piemel. Kimmie opende haar mond en Djonnie zag hoe de rode punt helemaal in Kimmies mond verdween. Er kwam een dikke bobbel op haar wang. Dat was een gek gezicht. En ook Kimmies ogen stonden raar, alsof ze dwars door iedereen heen keek, helemaal tot het einde van de wereld. Djonnie begreep er niets van.